

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 941/2014
16.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.М., због кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М., адвоката С.Ч.-М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 327/10 од 30.08.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 18/13 од 10.04.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 16.10.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 327/10 од 30.08.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 18/13 од 10.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 327/10 од 30.08.2012. године, окривљени С.М., оглашен је кривим због кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.12.2004. до 01.03.2005. године. На основу члана 196. у вези члана 193. став 2. тач.1. и 9. ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове поступка у висини од 110.300,00 динара као и трошкове судског паушала у износу од 10.000,00 динара у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 18/13 од 10.04.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног и Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, бранилац окривљеног С.М., адвокат С.Ч.-М., поднела је захтев за заштиту законитости, због повреда Закона из члана 485. став 1. тачка 1. и става 2. ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни

касациони суд усвоји захтев, укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном или апелационом суду на поновно одлучивање или да наведене пресуде преиначи тако што ће донети одбијајућу пресуду у односу на окривљеног.

Врховни касациони суд доставио је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, па исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд одржао је седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је нижестепеним пресудама на штету окривљеног повређен кривични закон, тиме што кривично дело посредовање у вршењу проституције за које је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим није постојало у време извршења кривичног дела и то 2004. године, када се примењивао Кривични закон Републике Србије из 2003. године који у посебном делу у глави која се односи на кривична дела против полне слободе није садржао и предметно кривично дело. Из изнетог, према наводима захтева, произлази да у конкретном случају није поштован принцип законитости прописан чланом 34. Устава, нити одредба члана 1. Кривичног законика, која предвиђа да никоме не може бити изречена казна или друга кривична санкција за дело које је пре него што је учињено Законом није било одређено као кривично дело, нити му се може изрећи казна или друга кривична санкција која законом није била прописана пре него што је кривично дело учињено.

Изнетим наводима се, по оцени овога суда указује да дело за које је окривљени оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело што представља повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, што је разлог прописан чланом 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљеног неосновани, налазећи да нижестепеним пресудама на штету окривљеног није повређен Кривични закон из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Наиме, одредбом члана 251. став 2. у вези става 1. Основног кривичног закона („Сл. лист СФРЈ“, број 44/76...54/90, „Сл. лист СРЈ“, број 35/92...39/03), која је важила 2004. године када је извршено предметно кривично дело, било је инкриминисано кривично дело посредовање у вршењу проституције које има иста законска обележја као и кривично дело посредовање у вршењу проституције из члана 184. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, па имајући у виду да чињенични опис кривичног дела

дат у изреци првостепене пресуде садржи сва законом прописана обележја кривичног дела из члана 251. став 2. у вези става 1. ОКЗ, важећег у време извршења кривичног дела, по налажењу овог суда неосновани су наводи захтева браниоца окривљеног да дело окривљеног пре него што је учињено, законом није било одређено као кривично дело. Следствено изнетом, правноснажном пресудом није повређен Кривични закон из члана 439. тачка 1. ЗКП, на штету окривљеног, а насупротив наводима захтева браниоца окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 492. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.